

Ten, koho ohlásil Kristus

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 24. prosince 1972* ←

Náboženská vyznání povstávají v myslích ušlechtilých lidí, kteří usilují o to přimět všechny, aby byli dobří; snaží se o odstranění zla a nápravu špatnosti. Náboženství je mnoho, neboť musela být přizpůsobena jednotlivcům, jejich aktivitám, profesím a životním úlohám, charakteru a osobním rysům. Člověk musí začít dodržovat vymezené hranice a předepsané zákony, a tím čerpat radost a sílu. Jeho pročištěná mysl ho pak povede k vyšším a vyšším úrovním. On i společnost, jejíž je součástí z toho bude prospívat.

Je tedy správné, aby se slavily narozeniny Ježíše, který cítil potřebu zachránit lidstvo a usiloval o to. Oslava však musí mít podobu přilnutí k učení, věrnosti principům, provádění cvičení, prožívání božského vědomí, o jehož povznesení usiloval. Dnes se svět spokojuje s pouhými slovy a s přihlížením důmyslným pravidlům, která mají zakrýt lidské chyby. Narozeniny velké osobnosti se uctívají s přetvářkou a vnější pompou. Nikdo nezkoumá světlo poselství, které přinesla, ani nevyvíjí žádné úsilí je naplnit a čerpat přislíbenou blaženost.

Velcí učitelé patří celému lidstvu. Je chybné si myslet, že Ježíš patří jen křesťanům a Vánoce jsou svátkem jen pro Západ. Přijmout jednoho učitele jako svého a odmítnout ostatní, že patří druhým, je známkou malichernosti. Kristus, Ráma, Kršna – všichni jsou pro všechny lidi, ať jsou kdekoli.

Rozmanité údy a orgány tvoří dohromady tělo, různé národy a společenství tvoří dohromady svět. Živiny, dané z boží milosti, obíhají v každé části těla a pomáhají mu, aby harmonicky fungovalo. Proud lásky, obdařený božskou milostí, musí obíhat v každé zemi a společnosti, aby svět žil v míru a štěstí. Když se tato pravda uskuteční, nevznikne žádná idea odlišnosti.

Jestliže budou členové rodiny na kordy, půda a veškerý majetek zpustne a bude bez užitku nebo o něj rodina přijde. Odloučení jednoho člena bude také velkou ztrátou, neboť milost, která vyživuje rodinu, ubude a vytratí se. Když je amputována jedna ruka, úd ztratí svoji funkci a během jeho odstraňování

se také přijde o mnoho krve. Tak se ztrácí i boží milost, když se rozdělí nějaká země – je slabším a méně funkčním údem světového společenství.

Oddělení, odlišnost a rozdíly odřezávají člověka od životadárné milosti, která sytí každou buňku těla a každého jedince na světě. Svět je vyživován stejnou milostí. Strom potřebuje pro svůj růst půdu, sluneční svit a vzduch. Ale více, než tyto tři, potřebuje semeno. Lidský život je podmíněn postoji a skutky a důsledky těchto postojů a skutků. Jeho existence, jeho pravé bytí však závisí na vůli boží.

Růst stromů se může lišit podle půdy, její jakosti a množství slunečního světla. Tak se i lidé mohou lišit podle důsledků postojů a skutků, které z nich povstaly. A stejně jako je pravda, že semena jsou stejná, tak je i Jediné bez jakéhokoliv rozdílu. Rozmanitost forem, rozmanitost emocí a postojů, rozmanitost společenství a příslušnosti k nim jsou důsledkem opomíjení základní jednoty člověka v jediné boží vůli a jeho jednání v protikladu k této jednotě.

Plynoucí voda v řece má ve své hlubině měsíc, klidná hladina jezera má v nitru měsíc také, obloha má měsíc nahoře. Měsíc v tekoucí řece je deformovaný a rozbitý na kousky, řeka teče rychle. Měsíc v jezeře je klidný, nepohnutý, nerušený. Oba jsou jen odrazem skutečného měsíce na obloze. Měsíc, odrážený v proudu řeky, je individuální duše, zapojená do činnosti, zapletená do *máji*, příčin a následků. Měsíc, který se odráží v klidné tváři jezera, je jogín, světec, který dosáhl vyrovnanosti, rovnováhy, míru a spočívá v jednotě. Pravý měsíc na obloze je věčný svědek, absolutno, prvotní princip.

Ježíš mluvil o těchto třech, když pronesl následující tři prohlášení. S odkazem na aktivní individuální duši, na poblikávající měsíc, řekl: „Jsem posel boží,“ s odkazem na sebe jako jogína, který přerostl dualitu a dosáhl vyrovnanosti, prohlásil: „Jsem syn boží.“ S vědomím, že obojí je jen odleskem a že skutečný měsíc je svědkem na obloze, že on sám je také beztvaré bezejmenné absolutno, prohlásil ke konci svého života: „Já a můj Otec jsme jedno.“

Všechny bytosti jsou obrazem univerzálního *átmana* se jmény a tvary, které zdánlivě přijaly. Toto je pravda, obsažená, zpracovaná a představená v duchovních textech Indie, které tvoří základy bhárátské kultury. Podstatou všech náboženství a věrouk je splynutí v jednotě. Cílem veškerého duchovního úsilí je splynutí v tuto jednotu. Tato zjevná skutečnost se však opomíjí a lidé se hádají, jsou úzkostliví, neklidní a dopouštějí se hrůz, aby podporovali rozpolcenost, která je tak milá jejich rozštěpené mysli. Běh času zahalil mraky jas poselství, okouzlení z hmoty a světa je odtáhlo z cesty a rozvoj vědy a technologie způsobil,

že jsou domýšliví a tvrdohlaví. Lidé si tak nyní libují v zakázaných věcech a podporují to, co náboženství zavrhuje.

Všechna náboženství učí, že člověk by měl ctít své rodiče a projevovat jim vděčnost, ale dnes je módní se jim vysmívat a přehlížet je. Všechna náboženství zdůrazňují, že staří mají být ctěni, neboť jsou pokladnicemi zkušeností a jejich rady jsou nepostradatelné. Dnes však jsou staří lidé považováni za protivné a neschopné. Všechna náboženství trvají na pravdě, ale nyní je člověk, který lpí na pravdě zesměšňován, jakoby byl blázen. Krutost a násilí, která všechna náboženství zavrhuje, byly povýšeny na zbraně pokroku a prostředky k dosažení žádoucích cílů. Základní pravdy náboženství však nejsou ovlivněny či poskvrněny zlem, které člověk koná, ani soutěživou propagandou, které se oddává.

Jen ti, kteří poselství neuvádějí horlivě do praxe, plýtvají energií zavrhováním ostatních náboženství a oslavují to své. Jakmile však vstoupíte upřímně na cestu duchovní praxe, zmizí nutkání nalézat chyby u druhých či zveřejňovat svoji vlastní znamenitost. Takoví lidé slaví narozeniny zakladatelů jen v duchu odevzdání, prohlubují víru ve svém srdci a ctí svou nauku intenzivnější praxí, spíše než vášnivou argumentací. Jestliže někdo touží dosáhnout cíle, musí se držet cesty, která k němu vede.

Když se dozvíte, jak dosáhnout Boha, musíte dodržovat pravidla, která stanovil. Nemusíte se po celou dobu zabývat Jeho jménem či Jeho vlastnostmi. To vás nedovede příliš daleko. Jděte však po cestě a každý krok vás přivede blíž. Když potřebujete dojít do vesnice, musíte vstát a jít k ní, ona nevstane a nepůjde k vám. Když potřebujete dosáhnout Boha, vstaňte a jděte, jak vás vede. Jen tak můžete zhodnotit svůj život.

Ježíš učil pro dobro lidstva jednoduchá praktická cvičení k duchovnímu postupu. Projevoval božské schopnosti, aby upevnil víru v hodnotu svého učení, aby vytyčil cestu, která uděluje člověku sladký nektar *ánandy*. Nabádal poučkami i příkladem k rozvoji ctností, jako je dobročinnost, soucítění, snášlivost, láska a víra. Toto nejsou nějaké navzájem oddělené a odlišné vlastnosti, jsou to jen mnohé plošky božství v člověku, které si člověk musí uvědomit a rozvíjet.

Lidé hovoří o Kristově sebeobětování, což dokazuje Jeho ukřižování. On však byl zajat, spoután a korunován trnovou korunou davem, který ho chytil a později byl svými vězňáky přibit na kříž. Ten, kdo je spoután a zbit stráží, nemůže říci, že něco obětoval, neboť to není svobodný člověk. Všimněme si oběti, kterou Ježíš učinil, když byl volný, ze své vlastní vůle. Obětoval svoje štěstí, blahobyť, pohodlí, bezpečí a postavení, statečně snášel nepřátelství mocných. Odmítl se

podvolit či udělat kompromis. Vzdal se ega, kterého je nejtěžší se zbavit. Pro toto ho uctívejte. Dobrovolně obětoval přání, kterými tělo trápí člověka, což je oběť větší než obětování těla z donucení.

Oslava Jeho narozenin musí být spojena s obětováním alespoň jednoho či dvou vašich přání a porážkou alespoň té nejhroší touhy ega. Ježíšovi stoupenci se rozdělili do různých směrů, ale Kristův život je školou jednoty. Když byl Kristus na kříži, znepokojovaly ho negativní pocity vůči těm, kteří ho mučili. Náhle uslyšel hlas, který ho upozornil: „Veškerý život je v jednotě, můj milý synu, chovej se ke všem stejně!“ Pak následovala další výstraha: „Smrt je šatem života.“ Stejně jako si někdo svlékne jedny šaty a oblékne jiné, i duše obléká a svléká těla. Tak byl Ježíš varován před nenávisť a zaujatostí stejně jako před nářkem, které k člověku náležejí.

Takové osobnosti žijí proto, aby nastolili blahobyť lidstva, rozkvět a mír na světě a osvobození jedince z pout smyslových přání a vášní. Toto dokreslují zvláštní jevy, které se objevují v době jejich příchodu. Věří se, že když přišel Kristus, takové jevy nastaly také. Vládce říše nařídil sčítání lidu a každý měl být zapsán ve své obci. Proto se Marie vydala se svým manželem na cestu, která vedla do jeho vsi. Marie čekala dítě, bolesti začaly v půli cesty. Ve vsi, kterou projížděli, nikoho neznali, proto našli přístřeší ve chlévě. Josef upravil místo mezi kravami a o půlnoci vyšel na cestu, aby našel nějakou ženu, která by mu pomohla. Brzy však uslyšel pláč dítěte.

A příběh dále vypráví, že se na obloze objevila hvězda, která padala s novým světlem a dovedla několik Tibeťanů a dalších mužů na místo, kde se narodil Spasitel. Tento příběh čtou mnozí lidé a všichni mu věří, ačkoli hvězdy tak znenadání nepadají ani létají. Smysl příběhu je tento: Nebe nad vsí, kde se Kristus narodil, obklopovala velká jasná svatozář. To znamená, že se narodil ten, který překonal temnotu zla a nevědomosti, bude šířit světlo lásky v srdci člověka a v lidských shromážděních.

Objevení záře a další znamení, která oznamují novou dobu, jsou přirozená, když na Zemi přicházejí Vtělení. Ježíš rozbil temnotu, která obklopovala svět a aura světla byla znamením, které tuto událost oznamovalo. Mistři přicházejí jako odpověď na modlitbu člověka: „*Tamasó má džjótir gamaja*“ (Veď nás z temnoty ke světlu). Jestliže každý člověk koná odevzdaně svoji povinnost, může světlo osvětlit všechny, ale pokud jsou dveře srdce před světlem zavřeny, jak může temnota zmizet? Nemůžete sedět opodál a očekávat, že Vtělení do vás přivede mír a štěstí. Vtělení přichází, aby varovalo, vedlo, probouzelo, vyznačovalo cestu a zalévalo ji světlem lásky. Člověk však musí naslouchat, učit se a být poslušný s nadějí a vírou.

Je jeden starý příběh o tom, jak se jednou Moudrost a Bohatství dlouho a ostře hádali o své vzájemné důležitosti. Bohatství tvrdilo, že bez něj by bylo tělo slabé, mozek otupělý a rozum by bloudil. Moudrost oponovala, že bez ní by člověk ani nerozlišil bohatství od chudoby, ani by nevěděl, jak je nabýt či používat. Zasáhla duše a vysvětlila jim, že obojí je důležité stejně, ale jen tehdy, jsou-li správně užívány. Bohatství bez moudrosti se stane nástrojem vykořisťování a tyranie, moudrost bez bohatství je pouhou fantazií a snůškou plánů. Používání jim dává hodnotu, zneužití znamená pohromu.

Je to jako nůž – v rukou šílence, se stává nástrojem vraždy, v rukou chirurga je nástrojem, který zachraňuje život. Nakládáte s bohatstvím správně? Mají ostatní prospěch z moudrosti? – tak je třeba se ptát. Dnes, na Vánoce, když slavíme narození Krista, se rozhodněte vést život láskyplné služby slabým, bezmocným, zarmouceným, sklíčeným. Rozvíjejte snášenlivost a shovívavost, dobročinnost a velkorysost. Važte si ideálů, které vytyčil a uplatňujete je ve svém každodenním životě.

Způsob, jak se dnes slaví Vánoce, ukazuje, jak se člověk odklonil od těchto ideálů, jakou hanbu dělá svému jménu. Slaví se půlnoc, instaluje se osvětlení, zdobí se vánoční stromek a pak se celý večer pije a tančí. Je to den svaté *ánandy*, ale *ánanda* je snížena na úroveň zhoubného vzrušení opojením. Pití je tak zhoubný a špatný návyk, že když člověk láhev vypije, on sám se ocitne v láhvi a nemůže uniknout! Nejdříve pije víno, pak víno pije více vína a nakonec víno pije člověka. Je ponořen a potopen v pití. Alkohol ničí v člověku lidství. Jak se v něm potom může rozvíjet božství? Člověk má tančit božskou blažeností, místo toho se oddává tanci smyslů jako zhoubné náhražce.

Očistěte svá srdce, posvěťte své činy a vaše city nechť jsou prospěšné všem. To je nejlepší způsob, jak oslavit Kristovy narozeniny. Je ještě jeden detail, který vám musím dnes uvést: ve chvíli, kdy Ježíš již splýval s Nejvyšším principem božství, předal svým stoupencům několik informací, které byly různě vykládány těmi, kteří si libují v hromadění jednoho spisu na druhý a výkladu na výkladu, dokud nezduří v nesmírný nepořádek.

Prohlášení bylo zkresleno a překrouceno v hádanku. Kristovo prohlášení je prosté: „Ten, který mne mezi vás poslal, přijde znovu“ a ukázal na beránek. Beránek je pouhým symbolem, znamením. Znamená hlas – Bá-Bá – oznamující příchod Báby. „Jeho jméno bude Pravda,“ řekl Kristus. Satja znamená pravda. „Bude nosit červené roucho, roucho barvy krve.“ (Zde Bábá ukázal na roucho, které měl na sobě). „Bude vzrůstem malý, s korunou (vlasů). Beránek je znamením a symbolem lásky.“

Kristus neřekl, že se vrátí. Oznámil: „Ten, který mne stvořil, přijde znovu.“ Ten Bá-Bá je tento Bábá a Sái, malý, korunovaný kudrnatými vlasy, v rudém rouchu, přišel. On není jen v této podobě, je však v každém z vás jako obyvatel srdce. Je zde, malý, v rouchu barvy krve, která naplňuje srdce.

Velkolepé zásady bháratské kultury, které se nacházejí ve védách – *Íšvarah sarva bhútánám, Íšovájam idam sarvam, Vásudévah sarvam idam* – Bůh je niterným hybatelem všech bytostí. Vše obklopuje Bůh, toto vše je Vásudéva, božství, které je v každém. To je tajemství vtělení, Bůh je vtělen ve všem! Všichni jsou jedno, jedno je vše.

Je jen jeden Bůh, ten je všudypřítomný. Je jen jedno náboženství, náboženství lásky, je jen jedna kasta, kasta lidství, je jen jeden jazyk, jazyk srdce.

U příležitosti Vánoc, v Bengalúru dne 24. prosince 1972